

Tilflynnet med Biveiene. Men skal Forstanderskabet føre dette Tilflyn og tilfise til Veiarbejdet, saa slipper, som det blev bemærket af den høitærede Indenrigsminister, Sognefogden for en bethdelig Deel af sit Arbejde, og derfor er det ogsaa sandt, at han saa kan nøies med mindre Løn; men Lønnen — jeg vil gjøre opmærksom paa dette Punkt — er i Loven om Sognefogdernes Lønning fastslaaet som Minimum til 20 Rd., og der er mange smaa Sogne, hvor allerede denne Løn er for stor efter det Arbejde, Sognefogderne nu have, men Forstanderskaberne eller Amtsrådene kunne ikke nedfætte Lønnen under dette Minimum. Alligevel vilde jeg finde det heldigt, om man gjorde denne Begyndelse til at indbrage Sognefogdernes Arbejde, da jeg saa er temmelig overbevist om, at man snart vil komme til at ansee den hele Sognefogedbestilling for saa lidet bethdende, at man meget godt kan henlægge den enten til Forstanderskabet eller andre Bestillingsmænd, der overtage Arbejdet som et offentligt Ombud, saasom Tægsmænd og Brandfogden. Jeg har iøvrigt Intet imod, at Sognefogderne, saalænge de skulle nyde deres Løn, ogsaa have en Forpligtelse med Hensyn til Veiene, og jeg vilde finde det meget heldigt, om der i denne Lov, navnlig i § 6 eller § 12, blev bestemt, at Sognefogden fremdeles skal gaae Forstanderskabet tilhaande med Tilfigelser og Tilflyn med Arbejdet. Derimod kan jeg paa ingen Maade finde det nødvendigt at bibeholde Politimesterens Tilflyn med Veiene. Det er sandt nok, hvad der blev bemærket af den høitærede Minister, at naar Veiene ere i en saadan Tilstand, at der er Fare ved at befare dem, Politimesteren da paa sin Reise maa gjøre en Anmeldelse herom, men dette er ikke mere, end hvad der ligefrem paa-hviler ham som Politimester, og jeg vil antage, at naar det er farligt at passere en Ve, er det endogsaa hver Mands Pligt at gjøre en saadan Anmeldelse. Til hvem denne Anmeldelse derimod skal gjøres, om til Sognefogden, saalænge han vedbliver at have med Veiene at bestille, eller til Forstanderskabet eller directe til Amtsrådet, kan være et andet Spørgsmaal, men at man først skal melde Sagen til Sognefogden, denne til Politimesteren og denne

igjen til Amtsrådet, inden en saadan Mangel kan blive afhjulpen, hvorved der er pleblikkelig Fare tilstede, dette finder jeg er altfor lang en Ve, at gaae. Jeg vilde ansee det for rigtigt, at det blev paalagt, ikke alene hver Mand, som kjendte Manglen, men fremfor alt Politimesteren, at melde en saadan Fare, som der var ved at befare en Ve, til Sogneforstanderskabet; viste det sig da, at Sogneforstanderskabet ikke efterkom sin Forpligtelse til at afhjælpe Manglen, saa kunde der klages til Amtsrådet, og saa burde Sogneforstanderskabet staae til Ansvar. — Den høitærede Indenrigsminister har fornylig sagt, at Landeveiene for Fremtiden ikke vilde faae saa stor Betydning, som de før have hadt, især som de havde, da de fra først af bleve anlagte. Jeg er af den modsatte Mening, idet jeg troer, at jo mere man faaer Jernbaner, som dog vist i Almindelighed ikke ville blive anlagte saaledes, at der bliver ret mange Krydsbaner, især i Jylland — naar man faaer den vestlige Længdebane i Forbindelse med den østlige Længdebane, er dette vist Alt, hvad man i langsommelig Tid kan vente — desto mere vil det være nødvendigt at have Tverveie til saadanne Baner, og jeg troer, at disse Tverveie, som føre til Jernbanerne, ere af ligesaa stor Betydning for Staten, som de oprindelige Landeveie have været, da de fra Begyndelsen af bleve anlagte. — Naar den høitærede Indenrigsminister mindebe mig om, at Bestemmelsen i § 1, at Hovedlandeveiene skulle henlægges til Amtsrådet, er en Sag, der har staaet længe paa Dagsordenen, og at den har fundet Tilslutning, saa skal jeg for en Deel indrømme dette. Jeg kan forstaae, at de større Eiendomsbesiddere paa Landet holde af, at Landeveiene skulle være saa lette og farbare som muligt, thi det er dem, som saa tidt og ofte befare Landeveiene uden Nødvendighed, jeg kan ogsaa forstaae, at Kjøbstæderne, saaledes som de blive stillede efter denne Lov, have Lyft til at faae denne Forandring indført, da de derved efter min Overbeviisning blive stillede meget heldigt i Forhold til den Stilling, hvori de hidtil have staaet; men hvad der derimod er mig mere usforkarligt, er, at det synes, som om der hos Amtsrådet er en stærk Higen